

50. szám.
Deczember 9. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal** : Pest barátság-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 5 hasábos nompaille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

Schnorrer ur inexpressibleje.

DRÁGA a király palástja:
Drága az ország zászlója;
Bíz a kutyabőr se kutya!
Hát még a ló, mit nyert Trója!
De valamenynyi jelvény közt
Egy sem volt még olyan drága
Mint a bécsi bankulésben
Schnorrer urnak a — inexpressibleje.

»No csak az vón' hátra, hogy még
Ezt is a magyarnak adjuk.« *)
Hisz már a rajt üléstől is
Van rajta eddig vagy hat lyuk!
Hadd szenvedjen a többi nép
Zágráb, Budapest és Prága
Csak valahogy kárt ne valljon
Schnorrer urnak a — inexpressibleje.

Veszzen inkább az alkotmány,
Jöjjön az ostrom állapot,
Mintsem a bank Budapesttel
Megossza az érczalapot!

*) Ipsissima verba a bécsi bankgyűlésen.

Kezdjünk inkább háboruhoz!
Hulljon a két nép virága,
Csak valahogy kárt ne valljon
Schnorrer urnak a — inexpressibleje.

Bukjék a két minisztérjum!
Fusson szét a két parlament!
A ki csak okos ember volt,
Legyen mind bolond, falrament!
A szomszéd nép hogy ha éhes:
Ott a kenyérhaj, hadd rágja.
Csak valahogy ne szenvedjen
Schnorrer urnak a — inexpressibleje.

Nem úgy lesz az, jó Schnorrer ur!
Nem bántjuk mi azt a kincset:
A magyart ilyen barbárnak
Semmiképen ne tekintsék.
Inkább még adunk is hozzá:
Mire való a nyir ága?
Szabjunk az istenadtának:
Hadd legyen még egy — inexpressibleje!

UTI TÁSKÁMBÓL.

Irta JÓKAI MÓR.

A bátorság próbája.

Azt minden ember tudja, hogy az oroszán fél a kakas kukoritástól.

Hanem azt sokkal kevesebb ember tudja, hogy Pista barátom fél az egértől.

Pedig kemény legény különben. Már gyerek korában elment muszkát látni az ütközetbe, s azóta sem engedte meg senkinek, hogy görbén nézzen a szeme közé. Pedig országos képviselő is. Hanem hát vannak kritikus helyzetek az ember életében, a mik megpróbálják a bátor szívet.

Ilyen eset volt az, hogy egyszer szüret alkalomával arra ébred fel, hogy valami fenevad beleharapott a lábába. Kiugrani az ágyból, kardot rántani, az egy pillanat műve volt.

Mi lehetett ez a vakmerő állat.

Felemeltetik a paplan, s még akkor is ott ül a szörnyeteg, mely vakmerő volt megharapni egy országos képviselőt; csak úgy villogtak a szemei a gyertyavilágban. De már másodszori támadásra nem volt ideje; mert egy jól irányzott kardcsapás kioltá életét. — Egy óriási nagy egér volt!

De ne tessék nevetni! Mert hátha veszett egér volt. Mint tudjuk a physicából, a vakonszületett állatok sajátsága az, hogy megvesznek, s lehetetlen azt nem hinni, hogy a mely egér az ő házigazdáját, a kinek a kenyerét eszi, minden igaz ok nélkül megharapja, fölöttébb gyanús állat.

Az én Pista barátom reggelig áztatta a lábát eczetben. Szerencsére ott, a hol az ő bora terem, eczetben nem szorul meg az ember.

De csak egész nap üldözte az a gondolat, hogy hátha veszett volt az egér?

Ez aggodalom terhe alatt bocsátá nyugalomnak fáradt tagjait a másik este; de alig kezd el szunyadozni, a mint egyszer csak bekapja a lába öreg ujját valami hidegszájú szörnyeteg.

»Végem van! engem már visznek!

»Mi az? kiált át a szomszéd szobából fiatal hitvestársa.

»Egy czápa! Maga a tengeri kigyó! Az egyik lábamat már elnyelte!

Nosza rohannak be hajdu puskával, hetes villával, maga Pista barátom nem késik a revolverhez kapni. Felhányják az ágyat.

Ott volt biz az! S azt mondta, hogy »háp háp háp!«

Hát a vinczellér gyerekei egy vadkácsát fogtak elevenen, azt betették a konyhába. Az meg, a menyinyi esze volt, kiszökött a kosár alól s addig kódorgott, míg utoljára rátalált a legjobb bűvő helyre, a gazda ágyába: ott meghuzta magát csendesen. Pista barátom bizonyosan rugdalózni szokott álmában s azt a vadkacsa nem tűri; mert az olyan állat.

Persze meghalt az is. Az orgyilkos visszaelés a vendégjoggal boszultatlan nem maradt.

Következett azonban az országos képviselőválasztás.

Volt a vármegyének egy karakán kerületje, a mi régidöktől fogva arról volt nevezetes, hogy ott találták fel az ölmos botokkal való szavazást.

Nem is volt annak soha más képviselője, mint a kinek azon kezdődött a programja, hogy »nem fizetünk!« s a ki azon kezdí, hogy még ma sem ismeri el a szathmári békekötést.

Még a szélső balnak is a legészak-keletibb szeglete volt annak a padja, a kit onnan küldtek.

A pusztaszeri országgyűlés óta először volt róla szó Magyarországon, hogy annak a kerületnek csendes békességes, szabadelvűmódon kormányt pártoló képviselőt kellene adni.

Nem akadt rá legény a vármegyében, a ki ezt megkísértené.

»No hát megteszem én!« monda Pista barátunk s most vált el aztán, hogy ki a bátor legény. Nem azok a kik nem félnek az egértől; hanem a ki nem fél az ölmos bottól! — odament, — népgyűlést tartott, — kifejtette a programját; — megjelenték, — s aztán beajánlotta képviselőnek, — nem is magát; hanem egy grófot; — annak is nagyot ittak az egészségére. Nem történt semmi kontrabont.

Hanem a mint a kemény munka végezte után, egész diadallal, négy csengős loval vágatna hazafelé: ime szemközt jön rá az egész ellentábor. A

mokrák tábora. Hozzák magukkal az ellenjelöltet; a szentirással fenyegető rettenetes országgyűlési szónokot. Nyakában volt a veres zsinóros gubája: a mi veszedelmet jelent. Zászló is volt velük igen sok. Czigány is egy szekér derékkel. Meg proklamáció.

Azok voltak tizenkét szekérrel, Pista barátom pedig egyes egyedül.

»Hohó! Megkell állni!« kiált rájuk Pista barátom, s leugrik a kocsijából. Erre az ellenjelölt is leszáll, s öszszemennek parolázni.

»Hát honnan pajtás?«

»Hát csak innen! Hát te hová?«

»Hát csak oda, a honnan te jössz.«

»Dejst oda ugyan nem mégy!« mond erre Pista barátom s hirtelen nyalábra kapja az ellenjelöltet, s mint a rómaiak a Sabinusok feleségeivel, nyargal a rugkapálózó zsákmánnyal a saját kocsija felé

Ez volt aztán a hőstett; nem Horatius Coclesé: — elrabolni fényes nappal az országuton egy képviselőjelöltet, a saját hívei táborának közepéből.

A rablott férfit segítségért kiáltott, kortesei leugráltak a szekerekről s nyargaltak utána, hogy kiszabadítsák nehéz fogságából. De már akkor áttette azt a saját kocsijára Pista barátunk s akkor — kihuzta a revolverét, s szép nyugodt hangon azt mondá:

»Hozzám ne nyuljanak tisztelt polgártársak; mert ha hozzám nyúlnak, — im agyonlövöm az önök képviselőjelöltjét!«

»Minő jagon?« Azt kérdezé tőle a kortesek legokosabbika.

S ez csakugyan okoskérdés volt. Minő jagon? Mert ilyen paragrafus a választási törvényekben nincs.

»Hát megmondom, minő jagon? Ennek a tisztelt barátomnak én három hónap előtt aláírtam egy váltóját, mint kezes. Akkor azt ígérte hogy az én utamban nem fog korteskedni, s a váltóját ki fogja fizetni. Ha másként tesz, löjjem agyon, vagy tegyek vele, a mit akarok. — A váltójáért engem exequáltak, s ime most az utamba jön korteskedni. — Nekem tehát jogom van őt vagy agyonlőni, vagy azt csinálni vele, a mit akarok.«

Az ellenkorteszvezér megvakarta a füle táját, erre a szóra, s kiverte a pipáját a tenyerébe.

»No már csak inkább csináljon hát vele, a mit akar, de ne löje agyon.«

Azzal a zászlókat szépen lefektették a szekér oldalba, a cigányokat leszállították, menjenek gyalog, a merre látnak, a piros tollat kihuzgálták a kalapjaik mellől s elhajátának világgá.

Pista barátom pedig hazavitte szépen magához az elfogott ellenjelöltet, otthon tejbe vajba fűröszte a választás napjáig; de a piros zsinóros gubáját ki nem ereszté addig a kezéből; a nélkül pedig az sehová se megy.

Meg is lett választva a szabadelvű párti jelölt egyhangulag és minden utólagos fejeberés nélkül.

»Ejnye, bátyám, de kurucz ember maga!« monda a letartóztatott ellenjelölt, mikor mulatságos fogságából kiszabadult. Pedig azt mondják, hogy a veszett egértől is megijed.«

»Igaz a! De nem a veszett embertül!«

Csernajeff új haditerve.

A taskendi győzöt Budapesten átutaztában fölkereste az »Üstökös« Bomba-téri tudósítója.

A nagy hadférfi babérkoszorusan ült a IV. osztályu váróteremben.

A nagy hadférfi azért járt hogy itt 500,000 liter budaivizet rendeljen meg.

— E kitűnő hatásu vizet — mondá — a döntő viadal reggelén becsempészem a török katonákba. A török katonák aztán egy darabig állani fogják, ugyan a tüzet, de minthogy tisztesség tudó emberek: hát rövid idő multán mind hátra szaladnak!«

Méltó aggodalom.

Mocsary Lajos — — félt, hogy ha így haladunk, Magyarország is »rendőr-állam« lesz.

Wahrman. — — jobban lehet attul félni, hogy ha így haladunk »szegénylegény-állam« lesz.

Alaposság.

Mario Uchard híres regényíró azt írja egy munkájában, hogy Magyarországon a cigányok mind a szabadkömvesek sectájához tartoznak. — És ime egy külföldi írótul kellett megtudnunk a titkos indokát annak, hogy miért foglalkoznak a cigányok nálunk — a vályogvetéssel?

A BANKKÉRDÉS LEGRÖVIDEBB MEGOLDÁSA.

Szell Kálmán. Csak a magyar pénzügyminiszter volnék, instálom alá, s azért a tudvalevő 30%-ért jöttem.

Lucam. Elmenjen innen az ur, mert mindjárt felköltöm Skéne urat.

Szell. Most már Skénétől se félek; úgy körmömre égett az a 30%. Ide a zsákomba vele, vagy kirántom alólátok azt a bankot.

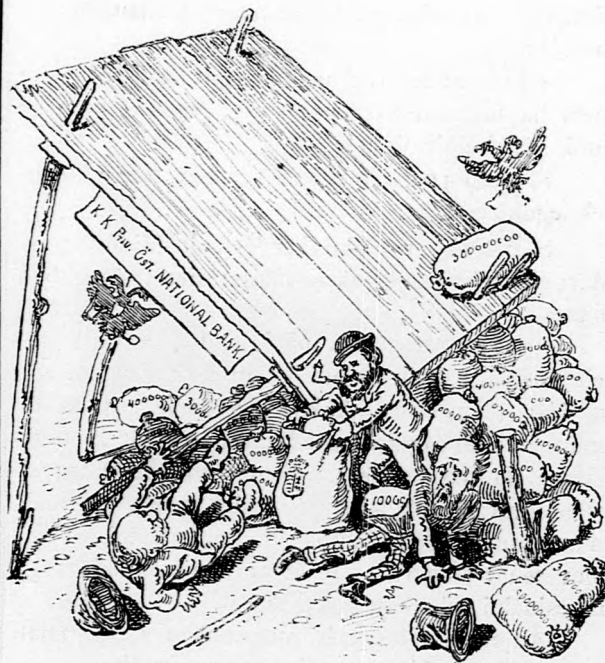
Lucam. Hej Skéne! Mord! Rettung! ébredj! a k. k. privilegirte Nationalbankot akarja megrabolni ez a csavargó!

Skéne. Nem adunk semmit, — csak ütleget, te mongol!

Szell. No már fűrészem a lábatokat!
Skéne. Himmelkreutzdonnerwetter! ég a bank! s én nem ehetem meg ezt a mongolt, mert nagyon felette állok, s a rajzáthi diétáktól már nagyon meghiztam.

Lucam. Talán az imádság használ. Mi bankunk, ki vagy Bécsben, megszenteltess... milliom átok, esünk!

Szell. No látod koma? Nem megmondtam?

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámmhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No mink aztan elmondhatunk, hogy »két (miniszteri) szék között a bank alatt marattunk.« Bécsi miniszterek ugy tetek velünk, mint utazo cigany diakokkal: »ugyan nacsagos urfiak, agyanak egy pipa dohanyt.« Mikor megkapta, megint mond: »ugyan ides ifjuurak, agyanak egy kis tüzet izs.« Mikor aztan jól füstölt a pipaja, akkor aszonta: »ugy-i, kentek csak diakok?« — »Dicső magyarok, könyörüljetez rajtunk egy kis jó vamszerződisez! — Tesik! — Azutan: »Nemes barátink, nem vennitez riszt a nyolczvan millios adossagunkban?« — Isten neki! — Mikor aztan a bankrol van szo, akor aszongyak: »ugyi, kentek csak diakok!« — Pedig tulajdonkipez egy dolgot akarunk. Mink azt akarjuk birnyi, a mi a mienk, aztan öz azt akarjak birnyi, a mi a mienk. Ez olyan vilagos, mint »Lucam a non lucendo.«

Pedig olyan finyez kilatasok keczgetnek imar benünket. Megyünk Bosnyat foglalni. In nem tudom mit protestalunk ez elen olyan nagyon? Hisz a nekunknek nagyon jó lesz. — Gondolyon el kedves barátom uram. Bosnyat organizalnyi kel oda; kel huszonöt főispány, anyi viczispány, haromszaz szolgabiro, ezer jarasbiro, két ezer ministeri concipista, secretarius. Menyi ros szolgabiro van nekünk idehaza: az mig Bosnyaban mind angyal lesz török basak, kadikhoz hasonlitva. Bosnyakok izs jól jarnak, mert naluk lesznek, mink izs jól jarunk, mert nalunk nem lesznek, szolgabirak izs jól jarnak, mert valahol csak lesznek. Hat mig ha financzot, vigrehajtót, catastervallatöt megismernek tölünk bosnyakok, olyan busnyakok lesz tüle, hogy soha se töbet nem kivanak keleti kirdist megoldoztatnyi, s lesz Herczegovinaban heczegovigalom, ha szemikereseti adot megismerünk nekik. Sokat remilek két új tartományunkban puskaadotul, a hol minden ember horgya flintat spaczirstökli helyet; s ha eczer elkezdünk bosnyakoknak vas-

utakat épitenyi, abul roppant hasznuk lesz a — concessionariusoknak. Kár, hogy mar Stroussberg nem van, is Waring mylord van de nincs. — Hja de hat mitudunk csinyalnyi? Ha azt latunk, hogy mas lop, az elen nincs orvosag, mint hogy mink izs lopjunk. Lopnyi csak kel. Ha azt akarunk, hogy tisztessigesen megiljünk. En izs csag aszondok, hogy mink tartozunk Törökorszagnak haladatosagal. Török kormányozta Magyarorszagon százötven esztendeig, haladatosagbul kormányzunk mink izs százötvenig Törökorszagban. Csag az a muszka od ne volna: kompanistanak! — Kivanya mindig garancziat, s csinyalja mindig garaboncziat! — Még ugy jarhatunk, mint mesebeli alatok, kik egymast megetek. Nem ismeri barátom uram a törtinetet? No ha ismeri, hat akor elmondom. Utaztak farkas, roka, kakas meg tyuk együt, beleestek verembe együt; megiheztek; aszontak, csinyalyunk verset, a kinek neve roszul hangzik, azt megeszünk: farkas monta: »farkas-barkas« nagyon szip! róka-bóka, az izs szip! — kakas-bakas; nagyon szip; — tyukom-bukom; jaj be rut!« — Aztan megetek harman a tyukot. Masnap kerulte sor a kakasra. Utoljara mikor keten maradtak egyedül, akor farkas kezte poesist: »farkas-barkas! az a szip! róka-bóka, jaj be rut!« s megete rokat. — Mink izs mondtunk: »lengyel-bengyel, jaj de rut!« Megetünk ötet nekünk. — Aztan mondtunk: — »török-börök: jaj de rut!« Megeszük ötet neki. — Egyszer aztan majd aszt mondanak, hogy »orosz-poros; jaj de szip: osztrak-bosztrak jaj de rut!« s megesznek minket nekik.

De hat minek busulom in azon, a mi az unokam baja? mikor a mai naprol izs elmondhatom az egyszeri vandorloleginyel, hogy »olyan ihes vagyok, hogy ha hirtelen egy pohar bort nem kaphatok, hat azt se tudom, hogy hol hálok az iczaka?«

Egyibirant »eb fil, kutya fil, a mig Bismark bacsil!«

alázatos szolgája J. J.

ELLEN-

ENGESER & GÖSCHLICH

Ha két potentát összvész: akkor a helyett, hogy ők maguk mennének egymással birokra, a népeiket küldik verekedni.

TÉTEK.

Ha pedig két parlament összvész, akkor a helyett, hogy egymást ütnék, a saját vezéreiket ütik. Már most melyik tesz okosabban?

Gül Baba, dicső török szent...

Gül Baba, dicső török szent,
Alszik Ó-Budán. Örök csend,
Es keletről kelt szellőcske,
Mi kápolnája körött leng.

Egyszer éjszokról vihar jő,
Holló szárnya csapkod rútul.
És a rózsaszín szellőcskét
Elüldözi, úgy rá zúdul.

Százados lágy szenderébül
A dicső török szent rezzen.
Lép sirháza ajtajába.
Zöld kaftánban, bíbor fezen.

Néz a büszke városra, mely
Nyugszik a vészben nyugodtan.
A szél tördelt Duna tükrén
Lámpák fénye libben-lobban.

Mátyás tornya éjfél kongat.
Gül Baba ejt ily beszédet:
»Alláh! nem neved hangzik már
Többé nem mjezzin-ének!

Holdad elhullott, letörte
Barbarok hitetlen karja.
S ez orkán majd még az Édes
Vizeket is fölkarja.

Ah! az legalább magyar volt!
Testvér nép, s úr ha gyaúr is;
Mi hold-, ők meg nap imádók;
Itt Korán, ott Corpus Juris.

S törve egymást ösz', törödtünk.
Mért egymást meg is nem értők!
Mért veté el Mátyás jobbunk',
A frigy kérőt, frigy ígérőt!

Nagy Rákóczi sirja nem voln'
Most kívül a hon határán,
A hogy gonosztevőt ásnak
Kívül temetőnek árján.

S onnan is még, nem félnének
Ha eldőlt fényes Istambul,
Hogy a moszkó széjjel szórja
A szent hamvakat bitangul.

Magyar kar, török kard útát
Nyitott voln' pokolhoz, éghez:
Nem voln' közösügy, sápiásták,
Bankkérdés, s egyéb gezéresz...

Eljön é vajh az idő, hogy
Két fia távol Keletnek,
Kit kü l ö n lesujt a szélvész,
Együtt áll meg, váll váll mellett?

Hogy hős magyar ifjak szuronyt
Szegeznek török csatákban,
Török konzulnak nem visznek
Fáklyát Mencsikoff kabatban?

Türr Pista, ezeregyéjbe
Illő csoda-hős ezrével,
Nem fur csatornát, se czikket,
De cserkesz lövést vezérel?

Magyar divánban elhallgat
A sok törvényjavasasszony,
S kétszázezer honvéd áll föl,
Hogy mi mellettünk szavazzon?

Hogy Liszt Ferencz török-marsot
Fogan oratorjum helylyett,
És a diplomátia is
Rubinstein-indulót penget?...

Vagy ohajtják a nagy látványt:
Mint öl és hal az oroszlán?
Mint lesz rom tündéri Péra?
S Mohamed zászlója foszlány?

Hogy egykét földönfutót ha
Majdan a sors közéjük vet:
Annak bőven leróhassák
Régi vendégszerelmünket...

Mash Allah! — Ha úgy kívánod,
Ám legyen meg, ám legyen meg!...
Igy sohajtott a dicső szent,
Térden, arczczal napkeletnek,

S még soká maradt ekképen
Virradatig elmélázván.
S harmatként rengedezett két
Fehér csöp sárga szakálán.

Don Pedró.

A MAGAS DIPLOMATIÁBÓL.

MIKOR Magyarországnak még nagyon sok barátja volt, Ausztriának pedig nagyon sok ellensége, történt egyszer, hogy egy magyar tábornok betört Victor Emanuelhez korán reggel, a mikor az éppen borotválkozott. Maga szokott borotválkozni, mert a borbélyok mind mazzinisták.

— Ah, hozta isten! Tessék leülni, monda neki ő felsége beszappanyozott arczczal. De régen láttam!

— Részemről a szerencse: monda a tábornok. Hát bizony csak azért jöttem, hogy mi lesz már velünk magyarokkal, a kik idekin vagyunk? mert csupán azért, hogy megtanuljuk, hogyan kell a makaroniba lyukat furni, nem töltjük itt az időt hiába.

Ő felsége aztán egész készséggel elmondá neki az egész haditervet, a mi legközelebb minden oldalról meg fog indítani, s ez alatt megfente a borotváját a szíjánál. Az nagyszerű volt! Nem a szíj, hanem a hadi terv.

— Hanem ezt aztán ki nem kell beszélni!

— Mit gondol? felség!

Alig várhatta a mi tábornokunk, hogy elmelessen, s azzal az örvendetes hírrel boldoggá te-

hesse a legkedvesebb barátját, egy magyar előkelő diplomatát. Az is nagyszerűnek találta a tervet.

— De aztán el ne beszéld ám ezt valakinek, barátom!

— Mit gondolsz? barátom!

Alig várhatta a mi diplomatánk, hogy megszabaduljon a tábornoktól, futott az angol követhoz, az meg neki volt jó barátja. Elmondta annak hogy minden jól van már: visszük a háborút: örülhet neki!

— De aztán, goddam! el ne mondja ezt valakinek, sir!

— Goddam! Hogy mondanám el? sir!

Alig várta az anglus, hogy a mi diplomatánk kihuzza a lábát a szobájából, nyargalt Victor Emmanuelhez. — Az még borotválkozásnál volt: éppen akkor borotválta az álla alatt az Adám almája csutkját.

— God bless us! Mit beszélt fölséged ennek s ennek a tábornoknak ilyen s ilyen haditervről?

Victor Emmanuel erre nem hogy nem vágta el a torkát ijedtében a borotvával, hanem nyugodtan elvégzé a mütétet s azt felelé hideg vérrel: — Soha se láttam azt az urat.

„Pipaszómellett

kijelenthetem, hogy semmire sincs szükségünk, tehát nem kell kimutatnunk a fogunk fehéret. Hadd verekedjenek mások; ha aztán mások egymást agyba föbe verték, tudjuk, hogy melyik az erősebb; tehát világos lesz, melyikhez kell állnunk, mert mi nagyon erősek vagyunk. Az öt milliárd nem mentett ugyan meg az országos krachtól, és így nem lehetetlen, hogy Sedan nem mentend meg egy német Sedantól, ha hübele Balázs háboruskodunk. Lärmásan hirdetjük, hogy a cultura élén haladunk, hanem őrizkedünk Párizsba menni 78-ban, blamálni magunkat. Jó lesz, ha hangoztatjuk, hogy a legerősebbek vagyunk a világon, kiket sem a culturkampff, sem a bajor, és hannoverai patrioták nem zseniroznak, de jó lesz megvonni magunkat Oroszország árnyékában. Ha magadban bizol a többi halandó is bizik benned, mondja a költő. Menjük tovább a méltánál és hirdessük, a világnak hogy könnyen felfal-

hatnók, de nem akarjuk tenni. — Tanácsot adni senkinek sem akarunk, de azt mondhatom, hogy Anglia nagyon téved. Higgye azt el szavamra, hogy a két császár örömmel engedelmeskedik a 3-ik császárnak szívesen tánczol a moszkvai hegedűszóra. Annyit mondhatok, hogy nincs szebb, mint a szerénységgel párosult önbizalom. Külömben a pipám kiadudt. Jóéjszákát.»

SZERELMI LYRA.

Tartalékban.

Nem sírok én könyezni nem szabad:
Rezervelajdinánt vagyok;
S habár az ég s a föld le is szakad:
Pityergnek-é a hadnagyok?

De, oh kaczer leány! tapasztalám,
Maga vagy a csel és eszély
S mivel akadt más hadnagyod, — talán
Te is rezervbe helyezél!

TANITVÁNYAIMHOZ.

Szegény fiuk! én szánlak titeket, —
De a sors ellen ugyan ki tehet?! —
Fiuk, tőlem tanuljatok tehát
Históriát és geographiát.

Dijznak, hogy elmondom nektek én,
Mi minden élt vagy él a földtekén.
Oly bő a földrajz s a történelem,
S elvégzem mégis, a mi — végtelen.

Nem is nehéz az: ezredéveket
Tanitva, hinnem, hogy nem tévedek.
S leírva a világ felületét,
Hinnem, hogy ajkam el egy szót se' vét.

Megirta mindezt Schlosser, Daniel; —
Kötelmem csak azt recitálni el
S mi ebből aztán rátok is ragad,
Az von fejem köré sugarakat.

A népek multja nyújtja kenyerem:
Történetök tehát jól beverem.
És az eredményt nektek adom át,
Mint uri mázt — vagy tiszta tudományt.

De a földrajzra fő súlyt fektetek,
Éden, mivel szeretlek titekeket;
Mert tudnotok kell merre fussatok,
Ha majd idővel — defraudáltatok!

Marquis Jean d'Or.

RIGOROSUMI KÉRDÉSEK és FELELETEK.

Az államorvostanból.

Tanár (*keztyűben, és szépen kifejlkedve*). Ha egy akasztottnak arcza és nyaka össze van kaparva, — minek a jele az?

Szigorló. Hogy nem keztyűbe akasztották fel!

A boncztanból.

Tanár (*fekete viaszkos vászonból készült manchetten, s meglehetősen elhanyagolt tornüre-el*). »Tekintetes kanári tar«! *vagyis akarám mondani — tanári kar!*) Az itt jelenlévő szigorlandó urnak méltóztatott igen szorgalmasnak fenni (*mosolyog*)

(*az illető 10 féléven keresztül fizetet anatómiát*). —
Na! tessék nekem megmondani domines R. mi a sziv?

Szigorló. A sziv egy izom.

Tanár. Nagyon jól van! helyes! mellyik oldalon szokott a sziv rendesen tartózkodni?

Szigorló. A jobb oldalon!

Tanár. kitünő! prestantissime! És ha a sziv történetesen vagy a baloldalon van, — vagy épen nincs jelen, mi van akkor a sziv helyén?

Szigorló. A pénzes zacskó!

Tanár. Pompás! hallhatatlan jó! egyetlen egy a maga nemében!!

Epi-grammok.

(Kilószámra.)

Nőnevelés, s nevelőnő.

Jaj! feleség, mit gondolsz?! Lízi kezébe a Kock Pált?!
»Eh, hisz' a Lizike már — t'od papa — női tanár«...

A helyzethez.

Rómaiak s görögök satnyult ivadéka kezét fog;
Szerbia asztal alul hős törököt fenyeget.
Nem retteg a török; birodalmán fénylik a félhold. —
Bár diadalmat arat, jelszava: jó akarat!
Európa dönög, — odújában mormog a medve...
Hogyha lecsap amaz, ez sünnyik, a többi szalad! —

Bécs—Budapest.

Bécs s Budapest, Dualismus atyának gyermeki; csakhogy
Sors aszszony, — Budapest mostoha-anyja, — gonosz!
Igy, mit a »mostoha-gyermek« akarna, — habár jogosan, — azt
Véteknek' bűnnek tartja az »édes-anya«!
Sőt ha az »édes-gyermek« rosz is: a mostoha kap ki;
És ha a mostoha jó, — érte dicsérik amazt...
Ily testvéri viszonyt, ha megunna a »mostoha,« — annak
Lenne-e más az oka: mint Dualismus-apó?!

Műfordítások.

Periculum in mora.
Veszély van Moreában.

Der gerettete Jüngling.
A megrettent ifju.

Mért tartják Zilahon szombat nap a vásárt?

Zilah városában a vásárok minden héten szombat nap szoknak tartatni. Ujabbán többen más napra kívánták volna áttétetni, s ezért egy gyűlésen felszóltak, hogy legalább a forgalom nagyobb lenne ha a vásárokat hétfő napra tennék át. Mire is a polgárok egyike, illetőleg a feje, ily módu indokkal válaszola:

Tisztelt polgártársak! ha a vásárt hétfőre tennék át, azt velem együtt mindnyájan megbánnák, mert azzon esetben az egész hétnek vége volna! Mert tudjuk, hogy ősi szokásunk szerint vasárnap a pinczében vagyunk; hétfőn a vásár lenne: ismét innók és így egész hétnek vége volna. Tehát ezen alapon jobb leszen: maradjon a vásár szombatra, legalább ha szombaton ittasak leszünk vasárnap azt a pinczében inkább kiheverjük, s hétfőn foghatunk az új munkához.

Ez a józan argumentum hatott, s győzött a szombat.

Nyugodjunk meg....

Más helyre akarták vinni az akasztófát a bodosi atyafiak felállítás végett. Össze is jártak az egész határt, de alkalmas helyet semmikép se találtak. Ily nehéz körülmények között a falu bölcse ily tanácscsal rukkolt ki.

— Nyugodjunk meg atyafiak azon a helyen, a hol apáink is megnyugodtak!

Szavait a tett követte; visszavitték a régi jó helyre az akasztófát.

Akármerre is a köből több a vékánál.

Vékás volt a vezeték-neve X. falu lelkészének, kit hallgatói sehogyse szivelhettek; ellenben Y... falu Köblös nevű lelkészét, ki az egész vidéken nagy hirben állott, főkép halotti beszédeiért — igen szerették, mit az által is kimutattak, hogy ha vagy egy derék ember meghalt X.-ben, hozták át szónokolni.

Egy ily alkalommal, midőn elvégzé a sir felett beszédét, így kiálta fel egyik hallgató.

— Hej, atyafiak, akármerre is, a köből még is több mint a véka!..

Ujonczoktató káplár
magyarázata.

I.

»A honvéd állása legyen olyan, a hogyan azt s természet megkívánja; azért a lábszáraknak nem szabad sem kifelé, sem befelé görbitve lenni, sem egyenest állani; hanem csak úgy a hogyan azt a természet megkívánja.«

II.

»Már meg mit lipeg-lopog, mint a tojó galamb? Ha én azt mondom: indulj! — ki kell lépni azzal a disznólábbal, (bal lábával egyet lépve) így ni!«

III.

»Hej, muszka! *) hogyan van a vállán az a fegyver? Nem úgy kell a puskát tartani, hanem őszintén.«

*) ügyetlen katonák gunyveve.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **M. A.** Budapest. Szívesen vesszük. — **Pesti Napló. Á. E.** Önre nem szólt a czélzás, mintha az u. n. »Kri-kri«-hez köze volna. — **Caupée.** (Még pedig nagy.) Nono! — **Da Capo.** A harcztéri dolgot későbbre tartogatjuk. Tud ön egyebet is. — **Szunyogh.** Csinján az ilyesmivel. A mily kevéssé épületes a s. a. t. i. tiszt. ur viselt dolga, ép olyan az ilyen előadás. — **Sarkad M.** Ecce! Kitűnő. — **Dr. P.** Három átesett a szigorlaton a kosárba. — **Benedek Kelemen.** Nem lehet. — **Sz. Udvarhely. B.** Egy része sikerült. Folytassa. — **N. J. polgár.** De ha az kitudódik, hogy ki árulta el ezt a város-titkát, megkergetik! — **Lőcse. B. L.** Kedélyes apróság; a jövő számban. — **Sebes Tyén.** Még ezt a poemát sem érdemli az meg emlékezetül. — **Bácsi-Bozuk. J.** Jöhet. — **I. I.** Nem közölhetők. — **Rébusz.** Sikerültek, szívesen látjuk. — **Berényi.** Jó benne ez:

Karomba volt a szép leány
Az alagut alatt.

Több kéziratról jövő számunkban.

ELŐFIZETÉS

az

Ü S T Ö K Ö S

huszadik évfolyamára.

Jelentjük alássan hogy berukkoltunk!

Mink is a husz éves korosztályhoz tartozunk.

S az nem csekély érdem: husz esztendő't megérni ilyen sanyarú időkben.

Kivált lapnak.

Sok csatát keresztül éltünk s szándékozunk még igen sokban részt venni.

Megvertünk Bachot, megvertünk Schmerlinget, megverjük még Lukámot is.

Haderőnk elég nagy, s annyiban hasonlít a nagyhatalmakéhoz, hogy az is a papiroson van. A mi nálunk: érdem.

Mi nem állítjuk azt, hogy csak a bolgárok sorsát akarjuk enyhíteni: mi foglalni akarunk. Hódítani készülünk.

A ki egyszer befogad bennünket, mindig fogunk találni valami elintézetlenül maradt reformot nála, hogy bennünket a házából többet ki ne küszöbölhessen.

Azért a jelen ultimatumunk vétele után legfeljebb három hét alatt minden, igaz ok nélkül megtámadott, olvasó siessen az alább olvasható békekötési föltételek mellett magát megváltani, különben ő lesz a hibás.

Azon reményben bocsátjuk el harezosaink ezreit, hogy ép kézláb fognak — nem visszatérni; hanem küldetésük helyén maradni és tudatni egyezkedésünk alapföltételeit, melyek szerint az Üstökös jövőre is megjelenik minden héten vasárnap másfél iven, még pedig minden hézagtöltő hirdetések nélkül, hanem egész terjedelmében humorisztikus tartalommal teli nyomtatva, számos képekkel, lehető legkevesebb gorombáskodással és igen kevés kényszerélczekekkel: munkatársai közé fogja számítani a szerkesztőt is. A többi ugy is ismeretes.

És mindezekért jár egy egész évre 8 forint

fél évre 4 „

negyedévre 2 forint osztrák értékben, (ha pedig magyar érték

lesz, akkor abban).

Az előfizetési díjak az Athenaeum kiadóhivatalában utasítandók.

Budapesten, 1876. decz. 10-én.

Jókai Mór,

az Üstökös szerkesztője és tulajdonosa.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióuteza 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.